

Sóc T. Lobsang Rampa, l'autor del Tercer Ull i un doctor de Lhasa qui et parle. Encara que sóc un lamel·la tibetà, certes persones a Anglaterra i un home a Alemanya han intentat desacreditar me. Realment no té sentit entrar en açò perquè el meu agent a Anglaterra i els editors del Tercer Ull i moltes altres persones en països de tot el món han vist els meus papers on s'afirma específicament que sóc un lamel·la del Potala en el Tibet i un abat en el meu propi dret. Els meus documents també mostren que vaig servir en les forces xineses com a cirurgià.

Certes seccions de la premsa a Anglaterra perquè no els donaria una entrevista, no diria el que volien que diguera; van començar una campanya en mon contra. La verdadera raó subjacent va ser rancor per part de diverses persones! I pel fet que jo era una persona a qui no entenien, molts occidentals tracten de perseguir, arrossegar o desacreditar a aquells a què ells no entenen. El meu tercer llibre, la veritat de La Història de Rampa et comptarà tot sobre açò, però vull repetir i emfatitzar que tot el que vaig escriure i vaig dir és veritat i és la meua pròpia experiència personal. Permeten-me també emfatitzar que sóc tot el que afirmo ser. Açò pot interessar-li un poc més de detalls sobre mi, detalls que comprendran un poc més dels tres llibres.

Vaig nàixer en el Tibet d'una família noble i em vaig convertir en un xiquet monjo en una lamaseria molt famosa. A mesura que avançava en els meus estudis vaig progressar en rang, en estat, eventualment va arribar el moment de deixar el Tibet i anar a Chunking a Xina. Allí vaig estudiar i vaig obtenir els títols de "Doctor en Medicina", "Doctor en Ciències" i "Maestría en Artes". També vaig aprendre a volar avions més avant en la meua vida, açò es va convertir en un gran avantatge per a mi. Al desembre de 1933, l'amat tretzé va morir i vaig tornar al Tibet per a una breu visita a fi de participar en eixos ritus finals.

Els japonesos van començar el seu regnat de terror en Xangai el 13 d'agost de 1937. Em van atorgar una comissió com a Capità de Cirurgia en les forces xineses. Els meus deures eren volar a centres greument afectats i realitzar operacions d'emergència. A principis de 1938 vaig ser derrocat pels japonesos i pres presoner. Després de tres mesos, vaig aconseguir escapar, i vaig tornar al Tibet per a veure els meus amics i participar en certes cerimònies. Després d'açò, i una visita a ma casa en Lhasa, vaig tornar al deure amb la força aèria xinesa. Per ara, la guerra mundial havia començat i els japonesos estaven guanyant en totes parts. Ens van faltar subministraments ja que els britànics havien tancat la carretera de Birmània. Una vegada més vaig tindre la desgràcia de ser capturat pels japonesos, em van torturar molt quan em van reconèixer com un expresoner que havia escapat, perquè escapar dels japonesos era un crim als seus ulls.

Com a cirurgià, em van enviar a l'oficial metge d'un gran camp de presoners per a dones. Una vegada més, vaig escapar però vaig ser recapturat, una vegada més vaig ser torturat i les meues dos comes van ser congostos per a evitar que escapara en el futur. En 1944 vaig ser enviat a Japó, a un campament prop de Hiroshima, també este era un campament per a dones i jo era l'oficial metge. Algunes de les dones eren persones molt influents, altament ubicades i amb altes connexions socials. Algunes, en particular, estaven morint després de la tortura i tenien informació que els japonesos desitjaven desesperadament; i per la qual cosa van ser torturades. Com sabien que les dones m'havien comptat, també em van torturar. Totes estes dificultats em van causar pneumònia.

Quan m'estava recuperant d'això, la bomba atòmica va caure en Hiroshima. En la confusió considerable, pel fet que els japonesos estaven molt espantats, vaig escapar i em vaig dirigir al mar on vaig poder robar un barco de pesca i em vaig tirar a la deriva en el Mar de Japó, sense menjar, sense aigua, però no sense esperança. Dies després, el barco es va posar en les costes de Kervia [\[afueras de Najin en la costa nord-est de Corea\]](#) i em vaig dirigir a Vladivostok aconseguint aventones on podia i altres vegades caminant.

En Vladivostok, vaig trobar molts altres refugiats que s'amagaven en trens de mercaderies. Em vaig amagar davall d'un vagó del ferrocarril transsiberià i ens obrim pas a través de la congelada Sibèria. Setmanes més tard vaig arribar a Moscou vestit amb roba que havia obtingut en els vagons. També vaig assegurar quelcom de menjar en eixos vagons, però a vegades jo i altres ens vam veure obligats a menjar greix de les caixes d'eix i rates que s'amuntonaven en els camions, i que atrapàvem amb les nostres pròpies mans i les menjàvem crues. Després d'uns dies a Moscou, els guàrdies soviètics em van arrestar i em van portar a la presó de Lubianka com a sospitós d'espionatge. Els procediments de llavat de cervell van continuar per algunes setmanes, després em van dir que havia de ser expulsat de Rússia. Em van traure de la presó de Lubianka, un home pobre amb una escorta de guàrdies fortament armats i portat a l'estació del ferrocarril. Allí, encara en companyia d'eixos guàrdies, em van pujar a un tren i em van portar a Sykhiv en Polònia.; [\[Lwów Voivodeship ara es coneix com Leópolis dins d'Ucraïna\]](#) una vegada més estava a soles. Europa estava molt inestable en eixe moment, just després de la guerra. Em vaig obrir pas travessant Polònia, a través d'Alemanya, i a Cherbourg a França. Allí vaig abordar un barco i vaig treballar el meu passatge als Estats Units, al port de Nova York. Com a membre de la tripulació, em van permetre arribar a terra i em vaig quedar en terra i vaig intentar diversos tipus de treball en un intent d'establir-me. Un dels treballs va ser com a locutor de ràdio, però després d'un temps la vida als Estats Units em va avorrir i vaig decidir visitar Anglaterra.

Una vegada més, vaig sol·licitar i em van donar un treball a bord del barco, per a poder treballar el meu passatge. En 1951 vaig aterrar en Southampton, Anglaterra, els meus papers estaven en orde, però un dels funcionaris allí per alguna raó no explícita em va prendre una antipatia instantània i, en contra de totes les regles i regulacions, va prendre els meus papers i els va trencar i els va tirar. , Em van portar i em van allotjar en una cel·la. Dos dies després em van traure de la cel·la i em van pujar a un altre barco amb destinació a Amèrica. Quan vaig arribar a Nova York, no tenia papers i la meua història que un oficial britànic els havia destrossat no va ser ben rebuda. Bueno, no entraré en això ací, però en el seu lloc diré que vaig haver de tornar a Anglaterra perquè, com moltes altres persones, tinc una tasca i un propòsit en la vida, la meua està relacionada amb l'Aura humana i un dispositiu que estic tractant de perfeccionar, vaig haver de tornar a Anglaterra. Com ho vaig fer realment, bo, això està en el tercer llibre.